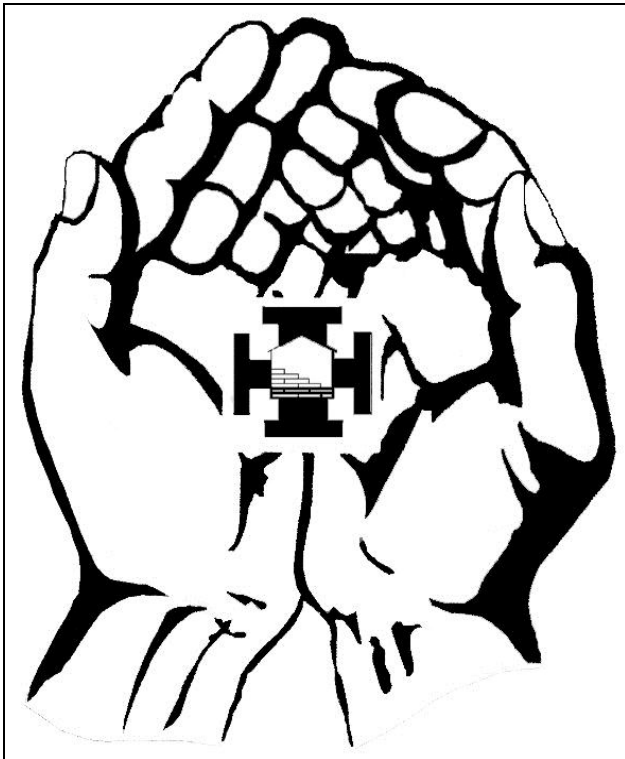

België-Belgique
P.B.
3620 Lanaken
12/2636

Contactblaadje

Telebouworde Limburg vzw

P 007164
V.U. Benny Sohl
Azaleastraat 13
3620 Neerharen
089/715790

Verschijnt driemaandelijks
Jaargang 23 nr. 4
Oktober - december 2012
Afgiftekantoor
3620 Lanaken

Voorwoord

Beste lezer.

In dit blaadje vind je een verslagje over het zomerbouwkamp dat dit jaar wederom plaats vond in Heule. Neen, we hebben daar geen abonnement noch percent maar we geven wel eerlijk toe dat we elk jaar graag terugkeren naar 'De Heerlijkheid' van Heule. (Voor wie niet meer zo thuis is in geschiedenis - Heerlijkheid: zelfst.naamw. adellijk grondbezit).

Johan Venken is na enkele maanden in België weer terug gegaan om zijn werk in Congo verder te zetten. Een impressie over de situatie daar, vind je verderop in dit boekje.

Nog een belangrijke gebeurtenis is het pensioen van Idalie. Zij werkt sinds jaar en dag in de Sleutel en dus staan we graag even stil bij haar welverdiende pensionering.

Veel leesplezier toegewenst!

De Redactie

*In die tijd heeft Hij gesproken,
goed gedaan in Nazareth.
In een mens werd toen ervaren:
"Het is God die helend redt."
Ieder mens wordt aangesproken
om ook in Gods roep te staan,
om al delend en al zorgend
met elkaar op weg te gaan.*

Oktaaf Rutten - Pastoor Proosterbos

Bouwkamp Heule

Het zomerbouwkamp in Heule was een bijzonder bouwkamp. Vooreerst omdat ik niet gedacht had dit nog te kunnen doen. De rugpijn van vorig jaar was soms niet te harden, maar dankzij een geslaagde operatie en goede zorgen achteraf ben ik volledig hersteld. Het was mijn 46^e bouwkamp deze zomer en ik ben bijzonder DANKBAAR dat ik opnieuw heb kunnen helpen zoals vroeger.

Deze zomer is er ook iemand bijzonder komen meehelpen in Heule. Guy Derck verbleef in '76 in een opvanghuis in Jabbeke net op het moment dat wij daar ook waren voor een bouwkamp. Hij heeft daarna nog een 6-tal jaren met ons meegewerkt en heeft nu na vele jaren de weg terug gevonden naar Telebouworde. En het was fantastisch ! Guy was een echte steunpilaar. Hij werkte mee van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en had een goed contact met de jongeren. Zo zorgde hij er bijvoorbeeld voor dat ze allemaal op tijd uit hun bed waren. We zijn ook heel erg dankbaar dat hij na een val van bijna 3 meter er met wat schrammen en builen vanaf is gekomen. Gelukkig, want het had veel erger kunnen zijn.

Ook bijzonder aan dit bouwkamp was dat Wesley en Joeri na 3 weken werken nog drie dagen langer zijn gebleven. Samen met Guy, om het dak toch maar zover mogelijk klaar te krijgen. En ook Johan Venken is 3 dagen de handen uit de mouwen komen steken. Johan die als vrijwilliger in Congo werkt en nu gedurende zijn verlof mee komt helpen. Dankjewel Johan !

En er zijn nog veel redenen om dankbaar te zijn. De verwachtingen waren hoog gespannen. Wie zou er mee komen werken ? Zullen we alle geplande werken en werkjes klaar krijgen ? Zal het weer meevallen ?

De eerste week was er werk gepland op de hoeve. Vanaf de eerste dag werd er met volle inzet gewerkt. Op de waterput werd een mangat gemetseld voor de opvang van mestwater. Maar eerst moest de modder weggeschept worden om te kunnen beginnen. Valentijn oogstte veel bewondering, want het was niet gemakkelijk. In de inkomhal naar het appartement is er vloer gelegd. Het werd op vraag van monumentenzorg, een bakstenen vloer in visgraatmotief. Ook de trap aan de nooduitgang van de bovenverdieping met de polyvalente zaal stond op het programma. De trap moest een hoogteverschil overbruggen van 3 meter en was te plaatsen in een ruimte van ongeveer 2.5 op 2.5 meter. Daarbij hadden we geen andere keuze dan een er een draaitrap van 180 ° van te maken. Het was niet eenvoudig, maar waar een wil is, is een weg.

Ondertussen is er gewerkt aan de voorbereiding om achter de koeienstal beton te gieten voor de mestopvang. Op verschillende plaatsen zijn er voegwerken uitgevoerd. Aan de ezelstal heeft Joeri doorheen betonnen platen een doorgang gemaakt om naar de weide te gaan. Voorts werden er nog herstellingen uitgevoerd aan muren, een deur verbreed, nieuwe bogen gemetseld en anderen hersteld.

Aan de werkplaatsen waar de jongeren tijdelijk begeleiding krijgen gedurende hun schoolperiode, hebben we gemetseld en het dak vernieuwd. De houten trap werd op vraag van de brandweer vervangen door een betonnen trap. Alle betonnen treden hebben we gegoten in de trapvormen die we meehadden en die trouwens al zeer vele jaren hun diensten bewezen hebben. We metselden muren en plaatsten de treden erop.

Ook aan de voorgevel en de puntgevel aan de kant van de burens werd gemetseld. De deur in de binnenmuur werd uitgekapt en de muren netjes bijgewerkt. We troffen nog enkele voorbereidingen om de beton voor de mestopvang te gieten. De woensdag van de laatste week was het dan zover. Toch wel slecht geslaper, want hoe zou dat aflopen ? Het was niet gemakkelijk om 59 kubieke meter beton te gieten en dan nog in de goede richting voor de waterafloop. Het was een grote investering en die mocht niet mislukken. Dankzij de goede hulp van de pompbestuurder is dit succesvol verlopen.

Ik ben blij dank te mogen zeggen aan alle medewerkers, zowel zij die aan de bouwwerken hebben meegewerkt als zij die binnen in de keuken dagelijks voor het eten zorgden. Het was een fantastisch bouwkamp met geweldige medewerkers, sommigen voor een paar dagen, anderen voor de volle 3 weken of meer. Samen waren wij met 31 helpers. Wie dat was ?

Valentijn, Dennis, Kevin, Joeri, Jo, Jari, Peter, Wannes, Katleen, Stan, Sabine, Victor, Arne, Irene, Elle, Lieve, Christine, Guy, Elizabeth, Benjamin, Daan, Johan, Didier, Stef, Tonny, Robby, Freddy, Dirk, Roland, Anna, Robin (5j), Margot (3j).

En speciaal voor de jongeren : PROFICIAT !! Jullie zijn het levende bewijs dat jullie generatie zich ook kan inzetten !

Dank je wel lieve mensen !

Tekst : Jef Gerets

Wist je dat ...

... de documentaire/film "De laatste missionarissen in Congo" gedeeltelijk is opgenomen bij het project waar Johan werkzaam is.

... we tijdens het zomerbouwkamp een uitstap hebben gemaakt naar Doornik waar we met een boot hebben gevaren die met een scheepslift 73 meter omhoog werd getild.

... we zijn gaan helpen op de "Dorpsdagen" in Neerharen.

... we enkele keren zijn gaan helpen in de school van Neerharen.

... we van pater Cluydts (de 'bospater') geldelijke steun ontvangen voor de werking van onze vzw en het project van Johan Venken.

...het klinkers leggen in de Saenhoeve zo goed is meegevallen dat ze al plannen maken voor volgend jaar.

... de bouwvergunning voor het Medisch Integratiecentrum in Zwartberg nog steeds niet rond is.

...Guy Derck nog bouwkampen met ons wil meedoen.

... Victor, 14 jaar oud, een kei is in het fijntjes afwerken van vloeren en voegwerken.

... Johan Venken na enkele maanden in België te hebben verbleven opnieuw terug naar Congo is vertrokken.

...*"Armoede verjaart niet"* de nieuwe slogan is van de jaarlijkse campagne van Welzijnszorg.

...honderden traptreden zijn er door jongeren gegoten en geplaatst ergens in Vlaanderen.

Nieuws uit het zuiden

Johan Venken verbleef enkele maanden in België en schreef voor het Contactblaadje een verslag over hoe hij de situatie in Congo heeft zien veranderen maar ook hoe de tijd soms bleef stilstaan. Op dit moment is hij alweer opnieuw in Congo om er verder te werken aan zijn project.

Het is dit jaar al 20 jaar geleden dat ik voor de eerste keer naar Afrika trok en meer bepaald naar Congo, onze vroegere Belgische kolonie. Ik herinner me de dag van mijn vertrek nog als gisteren, het was op 4 februari 1992. Wat gaat de tijd toch snel en dus zijn we ondertussen ook met zijn allen twintig jaar ouder. Mensen in Kananga zeggen me soms dat ik al een echte Congolees ben geworden. Nu, zwarter ben ik er in ieder geval niet op geworden, wel is het dat ik de Congolese samenleving toch wel goed heb leren kennen ondertussen en ik weet ermee te leven. En na twintig jaar gaat het me toch wel goed af, hoewel het in het begin toch wel duidelijk moeite heeft gekost om me aan te passen en ondanks het feit dat de Congolese samenleving tot op de dag van vandaag nog dikwijls enorm hard en meedogenloos kan zijn. Nu, als het uiteindelijk allemaal de moeite niet meer waard zou zijn dan waren we hier al lang vertrokken. Wat dan weer niet wil zeggen dat we soms niet met enorme twijfels zitten.

Ondanks een democratiseringsproces, waarmee men nu toch al 20 jaar bezig is, gaat het land er niet op vooruit. Neem nu bvb bij ons in Kananga. Deze stad van meer dan 1 miljoen inwoners moet het nog steeds zo goed als zonder elektriciteit stellen. Als je niet over een stroomgroep kan beschikken, ben je verplicht je 's avonds te verlichten aan de hand van een kaars of een petroleumlamp.

Wat de watervoorziening betreft is het van hetzelfde laken en broek. In de woning waar we de voorbije twee jaren woonden (een woning van een oud-koloniaal) waar een badkamer was met alle voorzieningen, maar uit geen enkele kraan dat een druppel water droop. Zoals het al meer dan twintig jaar het geval is ben je verplicht om dagelijks water aan de deur te kopen bij vrouwen die met bassins water leuren van deur tot deur. Zij gaan dit water tappen aan een van de aanwezige bronnen in de vallei. Zelf moet je dan nog voorzien om dit water te kunnen stockeren, dit wil zeggen vaten hebben van 200 liter om de dag of enkele dagen door te komen. Verder is dit water dan nog verre van drinkbaar, je moet het dan nog koken en filteren om eventuele ziektes zoals diaree e.a. te voorkomen. Het is dus aanpassen geblazen.

Ook wat de eetgewoontes betreft is het aanpassen. Eenmaal buiten de grootsteden Kinshasa en Lubumbashi ben je verplicht er de lokale eetgewoontes op na te houden. Ten eerste omdat er weinig keuze is wat betreft etenswaren. Het basisvoedsel in het overgrote deel van Congo is bidia, dit is een samenstelling van maïsmeel en maniokmeel, meestal vergezeld van gepekeld vis aangevoerd vanuit de meren in het Oosten. Het is vooral dit wat op het dagelijkse menu staat, nu en dan afgewisseld met eens rijst of bonen. Vlees komt maar zelden voor in het menu van de Congolees. En als het eens voorkomt dan is het kip. Wat we wel terugvinden op hun menu zijn insecten zoals mieren en rupsen. Ten tweede, als je op z'n Westers wil leven ginds dan zal je zelf goederen moeten invoeren hetgeen enorm kostelijk is. Bovendien worden verse groenten zoals sla ginds niet geteelt en zal je er nooit over kunnen beschikken tenzij je ze zelf teelt. Dus voor mensen die hier voor het eerst eens op bezoek komen is het en blijft het een serieuze cultuurschok

En ik had het er al over dat er gedurende al die jaren niet veel veranderd is voor de lokale bevolking. Toen ik destijds vertrok werd Congo nog geregeerd door Mobutu en zat het land volledig aan de grond. Einde 1991, enkele maanden voor mijn vertrek, had Congo te maken gekregen met enorme plunderingen. Mobutu heeft van toen af nog geprobeerd de zaken te doen keren maar tevergeefs. We weten allemaal wat er ondertussen gebeurd is. Mobutu werd verjaagd door Laurent Kabila. Vader Kabila mocht niet lang aan de macht blijven en werd in mysterieuze omstandigheden vermoord en uiteindelijk vervangen door zijn zoon Joseph Kabila.

Het kwam dan uiteindelijk tot democratische verkiezingen, voor het eerst in 2006 en voor een tweede keer in 2011. Nu in 2012 durf ik beweren dat de situatie in 1992 vergelijkbaar is met deze van 2012. De voorbije 20 jaren heeft de Congolees niets opgebracht, men is er alleen nog maar op achteruit gegaan. Hoe moet je anders verklaren dat Congo op dit ogenblik op de voorlaatste plaats staat in de welzijnsindex van de Verenigde Naties.

Men spreekt altijd maar over democratische verkiezingen maar het is verre van democratisch. Bij de laatste stembusslag heb ik het zelf maar al te goed kunnen vaststellen. Het was een meer dan beschamende voorstelling. Ondertussen zitten zij die de verkiezingen vervalst hebben toch maar lekker in het zadel en proberen ze zo hun macht te versterken. Destijds was het Mobutu die bestreden werd door Etienne Tshisekedi. De katholieke kerk onder aanvoering van Laurent Monsegnwo speelde een pertinente rol om destijds een democratiseringsproces op gang te brengen. Nu twintig jaar later is het Joseph Kabila die tijdens de laatste verkiezingen het vooral diende op te nemen tegen dezelfde Etienne Tshisekedi.

Ook Laurent Monsegno, ondertussen kardinaal geworden, was nooit ver uit de buurt om de verkiezingslag op een kritische manier te evalueren en later ook zijn conclusies te trekken. En ondertussen loopt de tijd in het voordeel van hen die de macht hebben. Een politieke klasse met hun getrouwen die alleen maar denken aan eigen gewin en die niet het lot van de Congolese bevolking ter harte neemt.

En natuurlijk applaudisseren deze hoogwaardigheidsbekleders in Kinshasa als er dan nog in Europa bepaalde idealisten zijn die naar Congo komen om het lot van de lijdende bevolking ter harte te nemen. Daarom dat ik soms met duidelijke twijfels zit, moet ik verder doen zoals ik bezig ben ? Moet ik mij niet meer engageren in die strijd voor sociale rechtvaardigheid ? Moet ik zelf niet daadwerkelijk ergens politieke wegen durven te bewandelen met eventueel welke consequenties ? Maar wat ik nu al twintig jaar zie gebeuren en zeker toch de laatste 5 jaren is hoe Congo massaal steun krijgt uit het Westen om het land tot ontwikkeling te brengen. Maar ik zie ook dat er in werkelijkheid niets is gebeurd en dat werkt enorm frustrerend en maakt me toch wel kwaad. En als er dan al eens iemand opstaat die zijn stem laat horen voor de mensen "sans voix" zoals Floribert Chebeya dan doet men er alles aan om deze van het toneel te laten verdwijnen. Het proces tegen hen die beschuldigd worden van de moord op laatst genoemde probeert men zo veel mogelijk uit de actualiteit te houden.

Ondertussen is er in het Oosten opnieuw een rebellengroep onder de naam M23 die volop voor terreur zorgt en waarvan nu duidelijk toegegeven wordt dat deze de steun krijgt van Rwanda en zijn president Kagame. Terwijl in feite Rwanda al vele jaren zorgt voor onstabiliteit in het Oosten en voor de plundering van de grondstoffen. Als de regering Kabila niet vlug iets doet aan de situatie van de Congolese bevolking dan zou men zich vroeg of laat weer aan een scenario mogen verwachten zoals we dit hebben gekend in de tweede helft van de jaren negentig toen men Mobutu wist te verjagen.

Ondertussen ben ik goed en wel aangekomen in Kinshasa op 5 september 2012 en groet ik jullie allen hartelijk.

Tekst : Johan Venken

Dank je wel Idalie !

Eind oktober 2012 zal Idalie, een van onze vaste medewerkers, afscheid van ons nemen. Nu ze 65 jaar is geworden, mag ze na bijna 30 jaar werken in de Sleutel beginnen aan een welverdiend pensioen.

In 1984 is Idalie bij ons begonnen werken en gedurende vele jaren lang was ze een vaste werkkraacht die mee de werking van de Sleutel in goede banen leidde. Ook bij de papierophalingen of andere samenkomsten konden we op haar rekenen voor het voorbereiden van hapjes en drankjes allerlei.

Ontelbare kilo's kleren, schoenen, speelgoed en huisraad allerhande zijn door haar vingers gegaan op weg naar mensen die het nodig hebben. Sorteren kan ze als geen andere. Vele mannen, vrouwen en kinderen heeft ze ontvangen in de Sleutel en de weg gewezen in het magazijn. Met een babbel of een kop koffie erbij. Helpend om datgene te zoeken waar ze naar op zoek zijn.

Voor al dat werk willen we je hartelijk danken, Idalie !
We wensen je nog een goede gezondheid en vele gelukkige jaren om te genieten, samen met al wie je lief is.

Familienieuws

Overlijden

*Daarom hebben wij die handen en die armen
Om als het koud wordt rond het hart elkaar te verwarmen.*

Op 29 juli 2012 is Maria Bollen overleden op de leeftijd van 86 jaar. Maria was de moeder van Matti Beckers die vele jaren met ons mee papier ophaalt.

Op 2 september 2012 overleed Marie-Josée Collette op 91-jarige leeftijd. Ze is de zus van Gaby die sinds vele jaren een vaste medewerkster is in de Sleutel.

Pierre Gerets is van ons heengegaan op 1 oktober 2012. Hij is 66 jaar geworden. Pierre is de broer van Gerard die al vele jaren mee papier ophaalt en actief is in de raad van bestuur.

We bieden de families onze Christelijke deelneming aan.

Agenda oktober 2012 – januari 2013

Zaterdag 10 november 2012, samenkomst 8u45, vertrek 9u00
Papierophaling in Neerharen, Uikhoven en Boorseme

Zondag 18 november 2012, 10u30
Gebedsviering voor onze overledenen in de kerk van Gellik.

Vrijdag 7 december 2012, 19u30 in SIBO te Heusden-Zolder
Algemene Vergadering

Zaterdag 8 december 2012, samenkomst 8u45, vertrek 9u00
Papierophaling in Neerharen, Uikhoven en Boorseme

Zaterdag 12 januari 2013, samenkomst 8u45, vertrek 9u00
Papierophaling in Neerharen, Uikhoven en Boorseme

Tekst ?

Wie een tekst heeft voor het Contactblaadje mag deze steeds bezorgen !
Stuur naar : info@telebouworde.be of geef de tekst af in De Sleutel, Van Kerckemstraat 8 in Neerharen met vermelding "tekst Contactblaadje". Voor de volgende editie moeten de teksten binnen zijn **vóór 1 december 2012**

Steunen ?

U vindt onze werking belangrijk en wil ons steunen ?
Voor elke bijdrage, hoe klein ook, zijn we U dankbaar !
Rekeningnummer: BE39 73536203 6219

Telebouworde Limburg vzw

www.telebouworde.be

info@telebouworde.be

Rekeningnr.: BE39 73536203 6219

De Sleutel

Van Kerckemstraat 8 3620 Neerharen

089/71.75.13

Telebouworde Neerharen

Jef Gerets

Nieuwe Ervenstraat 24 3620 Neerharen

089/71.56.87

Telebouworde Hasselt

Jan Reyskens

Dormaelstraat 26 3511 Kuringen

011/25.00.72

SIBO – Bouworde Heusden

Permanente Bouwgezellen

Kapelstraat 73 3550 Heusden

011/43.30.61

Bouworde Vlaanderen, bouwkampen tot 30 jaar

Bouworde vzw - www.bouworde.be

JP Minckelerstraat 78 - 3000 Leuven

Tel. 016/25.91.44 - Fax. 016/25.91.60

Her&Der, bouwkampen van 31 tot 71 jaar

www.herender.be

JP Minckelerstraat 78, bus 2 - 3000 Leuven

016/25.91.45

Adreswijziging

Ga je verhuizen of wens je het Contactblaadje niet meer te ontvangen ? Laat het ons weten op volgend adres :

Benny Sohl, Azaleastraat 13, 3620 Neerharen

of via email op info@telebouworde.be